

Původně jsem na dnešek chtěla dát článek s názvem Že by..... ale myslím, že tohle téma bude víc jako vypovídající.

Říká se, že člověk nevstoupí 2x do téže řeky. Já vám teda nevím. To, co Tali předváděla v pátek, by mluvilo spíš o opaku. Po zastavení auta vystřihla svůj hysteráček. Doufala jsem teda, že tohle už máme za sebou. Tak asi ne. Zas ječela v autě a hrabala na dveře kufru. Div, že neprošla sklem. Bylo jasné, že bez vodítka to nepůjde. Pro jistotu ji teda vzal Brtník. Dělat Mary Poppins s batohem se mi nechtělo. A zas byl s námi pes, který s námi vlastně nebyl. ☐ Oči feťáka při abstráku. A pak už jsme v tom byli do plnejch. Zas ta stará písnička. Plíce byste si mohli vyhulákat, biftekem nad hlavou točit, plus milion dalších věcía.... nic by se nestalo. Přiznám poctivě, že v takovejch chvílích propadám deprézi.

Teda to byl akorát rok, co jsme si ji vzali a pořád jsou momenty, kdy se propadneme úplně do začátků. A není nic smysluplnýho, co by ji dokázalo nahodit zpátky. Takže sotva jsme vstoupili na zahradu a odepli jí z vodítka, vypálila z nuly na sto a byla v tahu. Reakce na zavolání nulová. Ledva se mi dostala do zornýho pole, vlítla jsem po ní, drapla jí a jela do chalupy. Ať se vyklidní. A ještě jednou a ... ještě párkrát, než jí docvaklo, že pokud přijde, má svobodu. Pokud nepříjde, jede na pelech a žádný pobíhání, žádný čuchání, nic. Jenže i když pak už chodila, byla v tom velká neochota. Vidíte na ní, jak jediný co chce, je - být pryč. A to je teda takový jako krapítek demotivující, když vidíte na tom psu, jak jede v módu: "Dělej, no ... tak hlavně, ať už můžu jít..." Nejsm na tohle ani trochu zvyklá. Všichni naši psi, si naši přítomnost užívali a byla pro ně odměnou, ne obtíží ☐ . Kdyby bylo na ní, tak celý den nepotřebuje nikoho vidět. Jen pak dostat žrádlo a buchout s sebou na gauč. A tam už se i přitulit. Ale venku? Trhněte si. ☐

Útěchou mi budiž, že po nějaký době se mi podařilo ji zase přesvědčit, že příchod na zavolání není za trest, ale že to má i svoje výhody. Ale je to hroznej proces. Jdete to v podstatě celý úplně od začátku. Po roce společnýho života. Jste pak takový jako setřepaný. No a na procházce, jak se dalo předpokládat, to bylo taky moc fajn teda. Taky se to dalo předpokládat. Udělala jsem jediný, co na ni v takových chvílích prostě funguje. Vyhnala jsem ji od nás. Já to ale hrozně nedávám, není mi to vlastní, je mi to samotný nepříjemný. Jenže bohužel mám vyzkoušeno, že - asi jak byla na hulákání zvyklá - tak nic jinýho prostě nezabere. Nedokáže se jinak "znormálnit". Furt ten šílenej feťák. Zkoušela jsem fakt kde co. Vodítka, abychom se v klidu domluvily, mi v tu chvíli není nic platný, protože ona prostě popírá, že tam někdo je, to jednak a druhak, když má tenhle rapl, je vážně schopná mě i sebe

přizabít, to nijak moc nepřeháním. No takže, tohle jediný udělá restart, aby se zapnula a byla na příjmu.

Pak ji přivolám, ona letí jako šílená, skáče mi až nad hlavu a jdeme zpátky na místo, kde jsme se dostaly do problémů. A to už je to úplně jinej pes. A fungujeme úplně jinak. Radostně a s ochotou. Úplně na palici. Člověk musí hulákat jako blbej, aby ten pes ochotně a rád spolupracoval? To je přece totálně nesmyslný. Jenže bohužel to tak je. Co jí v mládí učili, tak podle toho jede. Jen bych si řekla, že za ten rok, už to dokážu přetočit, že jí dokážu ukázat, že to jde i jinak a mnohem příjemněš.

No naštěstí se tenhle hlubokej propad týkal jen toho pátečního podvečeru a druhý den už to nebylo tak hrozný. Úplně cajk teda taky ne, pořád bylo "co dělat", ale jak říkám, nebylo to už tak hrozný. Když se odpoško trochu vylepšilo počasí vyrazili jsme si na louku s balonkama a pak s klikrem. Vzhledem k podzimní aktivitě myší jsem to neměla úplně jednoduchý, protože tohle je Tali nej zábava. A přitáhnout její pozornost od myšího bádání, to dá prácičku. Pak se vybelhal z chalupy i nebohej páníček a že se půjde aspoň trochu projít a svou spálenou a značně oteklou nohu trošku rozchodit. Jen tak úvozem tam a zpátky. Ve středu, dostal páník od Tali moc pěkněj dáreček k ročnímu výročí, co jí máme doma - spálila mu stopkou kotník tak, že skončil v pátek na chirurgii. Asi jí to bylo málo, chtěla mu těch dárků dát víc... a tak na znamení toho, že si ho váží... mu přinesla hlavu od ovce! Nevím, kde se tam v polích vzala, jestli sousedovi někdo upytlačil ovečku, nebo jestli to bylo z porážky, či co. Nevím, každopádně jí to zaujalo a donesla mu ji. Naštěstí se dohodli, že domů to neponesou. Když jsem šla v podvečer s oběma psiskama na krátký cvičení do polí, udělala mi Tali docela radost. Po počátečním hodně váhavém přivolávání od křovin, pak chodila sama od sebe a radostně přibíhala. A to je pro mě hrozně podstatný-to, že sama a radostně přiletí, aniž bych musela volat. A je pravda, že loni touhle dobou to bylo úplně jinak. Jak mohla, tak to napálila a zmizela a lítala si sama sem a tam a nikoho nepotřebovala a hlavně ani nechtěla. Teď to ale naopak bylo o tom, že se třeba někde začuchala, aby pak letěla za námi a já mohla klikat a rozdávat kostičky slaniny jako divá. Pak jsem to prostě beze slova otočila a šla zpátky k chalupě. A tam jsme hezky v tichosti, bez hulákání a dovolávání se, dorazili společně. Když jsem pak usnula na gauči u kamen, lehla si vedle postele na matraci a opřela si o mě hlavu.

A dnešní den byl zase moc fajn. Páteční feťák zapomenut (na jak dlouho?) a tak jsme mohly

hezky na volno trénovat ve vysoký trávě to, že i tady se chodíme hlásit a hlavně máme přijít na zavolání. A když nepřijdeme, tak nám všichni utečou. A odpoledne jsme si na louku vyrazili fšící tři na šípky (pánika jsme nechali s jeho nafouknutou haxnou v chalupě). A protože se ten den Talince hodně dařilo, bylo to o tom, že se kolem mě v tý vysoký trávě motali dva psi, kteří si mě oba hleděli. Střídavě si čuchali ty myši, střídavě se hlásili a střídavě se rasili mezi sebou jako dvě paka. I z tohodle mám radost, protože to znamená, že dokáže (zatím jen teda tady u nás, na chalupě) i v tomhle pro ni tak exponovaným místě, myslet taky na něco jinýho, než jsou pachy, myši a zvěř. A může taky prostě být jen tak psem a třeba si tam i hrát. A to nejen s Rumičkem, ale i se mnou. Zkusila jsem párkrát, jestli bude ochotná jít hledat do tý vysoký trávy balonek. Protože tam ji zpravidla fakt nic jinýho než výše uvedený nezajímá. Několikrát jsem ji rozblbla na posekaný části louky, pak jí dala čekej a odhodila míček do vysoký trávy. A po chvílce ji pro něj poslala. Joooooooooooo!! Našla, a byla radostná. Byla velepochválená, jak žižkovná vona je. A byla na sebe hrdopec. Po právu, protože ještě před půl rokem bych si o tomhle mohla nechat zdát. Protože jakmile by ten svůj dlouhej sosák strčila do vysoký trávy, přestala bych existovat. Natož, abychom mohli mluvit o nějaký "práci". Já mám vždycky takovou radost, když se jí daří, že když pak přijdou takovýhle propadáky, jako v pátek (a teď opravdu nemyslím nějaký zlobení, nebo neposlušnost jako takovou, ale ty její feťácký stavy), je to pro mě zas tak trochu rána mezi oči. Jo, mohla bych si už zvyknout, ale já furt doufám, že to dokážeme přehodit. Tak nám

držte palce.

